

med dette mørke, halvt sky, halvt truende Blik, der mindede om et saaret Dyr.

„Men bedste Hansine!“ udbød han. „De kan da umuligt være bleven vred paa mig, fordi jeg har standset Dem. Jeg forsikrer Dem, De behøver ikke at have nogen som helst Slags Ængstelse for mig. Jeg vilde, som sagt, kun hilse paa Dem og snakke med Dem om Ting, som for den Sags Skyld enhver kunde høre paa. Det tvivler De dog vel heller ikke om?“

Hun forblev lige tavs.

Blodet fór Emanuel til Kinderne. Skulde hun virkelig for Alvor mistænke ham? Tanken forekom ham alt for urimelig, og dog indsaa' han nu, at han havde baaret sig lidt ubetænksomt ad ved at opsøge hende paa denne Tid og i denne Ensomhed. Han søgte derfor at slaa det hele hen i Spøg.

Alligevel var der nogen Bitterhed i hans Tone, da han sagde:

„Naa, jeg synes virkelig at være kommen Dem til Ulejlighed. De maa undskylde mig ... det var sandelig ikke min Hensigt. Ærlig talt tænkte jeg ikke paa, at Tid og Sted maaske var lidt upassende valgt. Herre Gud, jeg er jo dog Deres Præst ... og jeg havde haabet, vi var for